

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Bjørn Elmquist, som er så trænet, også i internationalt politisk arbejde, ved udmærket, at der er noget, der hedder en stemmeforklaring. Også hr. Bjørn Elmquist, også Danmark har ligesom andre parlamentarikere og nationer indimellem afgivet en stemme, som ikke kunne forstås uden tilhørende stemmeforklaring. Så det kan ikke være så overraskende for hr. Bjørn Elmquist, at sådan noget kan ske.

Og når hr. Bjørn Elmquist spørger: Hvad er sådan et tilsagn værd? så er det en unødigt tvivl. Tilsagnet står for pålydende, og det er jeg sikker på at udenrigsministeren både ved og forstår.

Det er jo et beslutningsforslag, vi i dag skal stemme om, og udformningen vil ligge i regeringens hånd, når selve lovforslaget skal fremsættes, og jeg kan berolige hr. Bjørn Elmquist med, at han kan godt putte tvivlen ned i lommen igen, for der er ingen grund til at nære den. Det, der er sagt på CD's vegne fra denne talerstol, står som sædvanlig fuldt ud til troende, det siger sig selv.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jamen tak også til hr. Arne Melchior. Jeg nær ingen tvivl om, at CD's tilsagn står til troende.

Men problemet vil jo være det, at det kun er CD, som har givet os dette tilsagn fra talerstolen, og ikke alle de andre – hvis det om lidt foreløber, som vi kan forudse eller frygte eller være bekymret for – der har givet det samme tilsagn fra talerstolen. Og så er vi i den specielle situation, at vi med så marginale forskelle i opfattelserne ender med at få vedtaget dette beslutningsforslag med et snævert flertal, i stedet for at det ville kunne blive vedtaget i enstemmighed og også med regeringens og regeringspartierne stemmer. Det synes jeg – med al respekt for det gode og positive tilsagn både fra hr. Arne Melchior og hr. Duetoft – immervæk er en meget bedre situation at komme i, end at vi skal stemme imod hinanden i en kampafstemning.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg vil sige til hr. Bjørn Elmquist, at jeg har

hørt hr. Bjørn Elmquist argumentere bedre og mere sagligt for forslag tidligere. Jeg tror egentlig også, hr. Bjørn Elmquist kan gøre det bedre og langt mere sagligt.

Hr. Bjørn Elmquist siger, at EF-administrationen ikke kun er dansk, og det er unægtelig fuldstændig rigtigt. Den kunne måske endda være mere dansk, hvis vi udnyttede de kvoter, vi har for ansættelser i EF-apparatet. Men det er nu så noget andet.

Det er bare ikke det forhold, ændringsforslaget vedrører, hr. Bjørn Elmquist. Ændringsforslaget – hvis hr. Bjørn Elmquist ellers kunne føre samtaler med hr. Arne Melchior på andre tidspunkter – vedrører den danske offentlighedslov og den danske forvaltningslov. Spørgsmålet om offentlighed i EF-administrationen er omhandlet i et andet punkt i beslutningsforslaget, og dette punkt er regeringen enig i.

Så nu vil jeg gerne have hr. Bjørn Elmquist til at komme og fortælle om og uddybe sine betragtninger over, at EF-administrationen ikke er kun dansk, og hvorledes disse betragtninger hænger sammen med det ændringsforslag, hr. Kofod-Svendsen har stillet.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at vide, hvad det er, hr. Bjørn Elmquist er ude på.

Om hr. Bjørn Elmquist fra mig får en stemmeafgivning, hvor vi bryder en enighed, som har varet meget længe, om jeg ændrer stemmeafgivningen til at stemme for ændringsforslaget eller jeg fra talerstolen siger, at CD vil leve op til ånden i ændringsforslaget fra forhandlingerne i efteråret, det kan for mig at se være ligegyldigt. Under alle omstændigheder er der jo et flertal i denne sal imod ændringsforslaget.

Det, hr. Bjørn Elmquist skulle gøre, var at glæde sig over, at vi stadig væk står ved det ord, vi har givet i forligsforhandlingerne. Vi lader os altså ikke kyse af, at en regering – med al respekt for regeringen, og jeg synes, udenrigsministeren har bøjet sig meget langt på nogle områder – stiller sig op og siger, at én sætning, som vi i øvrigt allerede har sagt at vi er enige i, kommer ind i et lovforslag. Skulle vi så pludselig til at ændre en stemmeafgivning, som vi klart har tilkendegivet i det sidste år vi ville følge? Det føler vi ikke der er nogen saglig grund til. Vi føler, at det i givet fald ville blive et eller andet